

Prinsessurnar tólv

Annar partur

Tá ið tey høvdu siglt nokk so leingi, so Mikal eina höll, og tá ið tey fóru úr bátinum, sá hann, at hatta var dansleikur.

Prinsessurnar dansaðu við prinsunum, meðan Mikal hugdi at teimum, hann helt at Lina var vakrast av teimum. Tónleikurin vardi alla náttina, og tá ið morgunin kom, steðgaði tónleikurin og alt fólk ið settist og byrjaði at eta. Mikal hugdi at skógvunum hjá prinsessunum og sá hann, at teir vóru so slitnir, at prinsessurnar máttu fara úr teimum.

Tá ið øll høvdu etið, sleit Mikal eina grein av silvurtrønum, sum vóru har. Mikal rann av stað heim, og tá ið hann skuldi geva teimum blómur, læt hann greinina í blómurnar hjá Linu.

Lina sá tað og ætlaði hon tá at tosa við hann, men gjørdi tað ikki, men gekk bara víðari. Næstu nátt hendi júst tað sama, men nú varnaðist prinsessan, at tað var ein annar við í bátinum hjá teimum. Tá ið dansurin var, royndi Lina at finna Mikal, men hon kundi ikki síggja hann.

Tá ið tey fóru ígjøgnum skógin á veg heim, tók Mikal eina lítla trægullgrein. Elsta systirin hoyrði tað og spurdi, hvat hatta var. Lina segði tá, at tað mundi bara vera ein lítill fuglur, sum sang.

Dagin eftir var lítill gullgrein í hondini á henni, hon skundað sær tá og spurdi Mikal:

»Har hevur tú fingið hatta?»

»Tað veitst tú væl, prinsessa,« segði Mikal.

»Hevur tú tá elt okkum?»

»Ja, Lina mín.«

»Jamen, hvussu kundi tú gera tað?»

»Eg krógvaði meg,« segði Mikal og hugdi at gentuni sum hann elskaði.

Lina segði aftur: »So veitst tú um loyndarmál okkara. Men sigur tú ongum frá, hvar vit eru um kvøldarnar, so skal eg geva tær nógvar pengar.«

»Eg selji ikki tøgn mína,« svaraði Mikal og fór.

Næstu triggjar næturnar lurtaði Lina eftir onkrum ljóði, men hon hoyrði einki. Men fjórðu náttina hoyrði hon okkurt, og dagin eftir var grein við diamant-blómum í hondum hennara.

»Tú veitst, at pápi mín gevur tær nógvar pengar, sigur tú honum frá

loyndarmáli okkara? segði hon við Mikal í garðinum.

»Ja, prinsessa,« svaraði hann.

»Ætlar tú tær at siga honum tað?» spurdi Lina.

»Nei, Lina mín.«

»Hví ikki, ert tú bangin?»

Mikal svaraði við at mussa hond hennara. Hinar systrarnar skeldaðu hana og spurdu argar, um hon ætlaði at giftast við einum manni, sum arbeiði í garðinum fyri pápa teirra. Lina bleiv kedd, og segði teimum, at Mikal visti alt.

»So mugu vit sleppa okkum av við hann, og tað beinan vegin.«

»Jamen hann hevur vitað tað í fleiri dagar, og hann hevur ikki sagt nakað enn.« Lina var bangin um Mikal, tí tað var ongantið at vita, hvat elsta systirin kundi finna uppá.

»Blakar tú hann í fongsul, so skal eg sjálf siga pápa frá loyndarmáli okkara. Nei, vit mugu heldur royna hann á sama hátt, sum vit royndu hinar prinsarnar, sum nú eru dansifelagar okkara í høllini. Vit skulu bjóða hann við okkum, og geva honum heksadrykkin, so hann gloymir alt.«

Hinar systrarnar hugdu at Linu, og smiltu.

Framhald

